Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiæ Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

VIII. Potiorem esse Gratiam quacunque propinquitate Christi, etiam Matris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-46645

Visual Library

CONSIDERATIO VIII.

Potiorem eſſe Gratiam quacunque propinquitate Chriſti, etiam Matris.

I. NVſquam enim Angelos apprehendit, ſed ſemen Abrahæ, Heb. 2. Quid ni ergo ſuperbiat terra & cinis? Deus omnes Angelorum ordines præteriens, nullius ex ipſis, quantumuis eminentis, non Cherubinam aut Seraphinam, ſed humanam naturam aſſumpſit; cum hominibus viſus, cum hominibus conuerſatus, & *homo factus eſt*. Nullius iam infirmitatis noſtræ, nullius ærumnæ nos pigeat, quando quod nos ſumus, hoc Deus eſt. Pigeat potiùs, ſi poſſit, excellentiæ ſuæ Spiritus illos cæleſtes, quibus non datum eſt, fratrem & principem familiæ ſuæ habere Deum. Te, homo, Deus exaltauit ſuper Angelos: tu enim cum Christo, capite tuo, iudicabis Angelos. Quis optet habere locum Angeli, ſi

poſſit habere locum debitum homini!
Potiùs Angeli ex eo tempore hominum familiaritatem affectant, vt *Geneſ.* 18, expertus eſt Abraham. Conſerui quoque noſtri dici, & haberi volunt, *Apoc.* 19. Prompti hominum ſpeciem, & nomen aſſumunt. *Adhuc me loquente in oratione, ecce vir Gabriel.* ait Daniel *c.* 9. Qui appetunt nomina noſtræ mortalitatis, num cenſemus eos refugituros eiuſdem ærumnas, pro hac dignitate, ſi ita poſſent eam acquirere? Tanti fecit hanc Paulus, vt etiam de Cruce Chriſti, déque nulla re alia gloriandũ putaret. Veneremur itaque Caput hoc noſtrum, vt S. Chryſoſt. *hom.* 3. *Epheſ.* nos monet. Cogitemus ſedulò, cuius ſimus, & quàm ſuſpiciendi Capitis corpus. Reuereamur germanam hanc, atque cognatam affinitatem noſtræ carnis, cum Chriſto contractam: & vt S. Leo hortatur, adepti participationem generationis Chriſti, carnis renunciemus operibus. At ea tamen rurſus coniunctio cum Diuinitate contigit vni tantùm,
de

de toto genere noſtro, & à longinquo nos tangit. Poſſumus cum ea perire, poſſumus indui pedicis, præda fieri canum infernorum, præcidi à capite, illóque indigni eſſe. Gratia verò ſingulos nos intimè Deo coniungit; Deo ac tanto Capite dignos facit, vt Deum redoleamus ipſimet: Gratiæ nobis obtinendæ causâ, mirabilis illa naturæ vtriuſque coniunctio facta eſt. Quanti ergo facienda hæc dignitas hominis, tanta Dei dignatione quæſita?

II. *Panem Angelorum manducauit homo. Pſal.* 77. Multum eſt epulis accumbere diuûm, veſcíque adipe & medulla Diuinitatis. Et iſte quidem panis Angelis tantùm eſt *panis propoſitionis*; eo tantùm aſpiciendo paſcuntur: non ſubit eorum viſcera; non miſcetur naturæ. Homo illum verè manducat; homini intimè ſe inſinuat in SS. Euchariſtia, cibus eius effectus, admirabili amoris inuento: quo ipſimet ei ſigillatim *concorporales* efficimur, vt loquitur Apoſtolus *ad Epheſ.* 3. Magna eſt, ſi in-

telligant, olerum dignitas, qua in humani corporis tranſmutata naturam, eâdem vita, ſpiritu, colore donantur. Quanta erit hominis, qui corpore animóque ſaginatus, tranſit in alimenti cæleſtis naturam, & aſſumptâ Filij Dei vitâ, & operatione, transformatur *de claritate in claritatem, tanquam à Domini ſpiritu.* 2. *Cor.* 4. Verè Deus eſt ſub pectore noſtro; verè diuinus ſanguis micat in venis noſtris; atque ille quidem, ſi volumus, quotidie recens. Nemo itaque nos aſpernetur; non tantùm affines iam Deo ſumus per Incarnationem; ſed etiam Conſanguinei; ſed etiam vnum corpus cum Chriſto, per Euchariſtiam. Rectè igitur monet S. Gregorius Naz. *orat in S. bapt.* vt, ſi dæmon per cupiditatem, aut aliud vitium nos oppugnando, petat adorari à nobis, conſtanter ipſi dicamus; *Chriſtum indui, in Chriſtum transmutatus ſum; tu me ipſe adora.* Ita certè, veretur nos ille, ſi nos ipſi dignitatem noſtram agnoſcimus, & in veterem vilitatem non vltro degeneri

generi conuerſatione redimus. Ad hoc enim Christus Carnem ſuam nobis dat in cibum, vt per Gratiam reficiamur in animo, ſpiritúſque diuinos concipiamus. Quod ſi non fiat, nihil proderit nobis ſanguinem eius guſtâſſe, corpus ſumpſiſſe. Totum igitur hoc fit Gratiæ causâ: tanti eſt, vt in Gratia ſimus. Et quamuis videret Chriſtus, quàm indignè eſſet à multis in hoc Sacramento tractandus; quia tamen etiam vidit, quantum Gratiæ ſibi alij per hoc eſſent comparaturi, neglexit ſuas iniurias, neque indignum putauit inſtitui à ſe tam ſumptuoſum conuiuium: abunde compenſatum exiſtimans fructu dignè accumbentium, qui eſt Gratia.

III. *Qui autem minor eſt in regno cælorum, maior eſt illo. Matth.* 11. Dixit hoc Dominus de Ioanne Baptiſta, quo quidem quoad munus à Deo iniunctum, maior non ſurrexit inter natos mulierum: non Moyſes dux populi, non Samuel regum conſecrator, non Dauid Rex & Propheta, non Salomon condi-

tor Templi, non Elias cælo dominatus, non alius quiſquam in veteri lege: maior omnibus dignitas fuit Præcurſoris. Et hac tamen ipſa maior eſt, qui minimus in lege Gratiæ, infans renatus in Chriſto, & Gratiam baptiſmate conſecutus. Quid hominibus maiorem dico? non Angelica poteſtas, principatus, aut eminentia vlla par eſt huic infanti, ſi deſit eis Gratia: hanc autem ſi conſecuti fuerint, pro nihilo reputabunt portare orbem, præeſſe regnis, patrare prodigia, & alia, quibus Diuinæ potentiæ ſunt facti participes. Quin etiam plus audemus, Diuino teſtimonio freti; & ipſius Angelorum Reginæ, Matris Dei dignitati præferimus iſtum infantem. Beatus vtique venter, qui Chriſtum portauit: maximum, & omnibus venerabile nomen eſt Matris: & hoc ipſum tamen Chriſtus, *quia terrenum, in comparatione cœleſtis propinquitatis*, vt S. Auguſtinus ait, *epiſt.* 38. *abiecit*: ac *Materna propinquitas nihil Mariæ profuiſſet, niſi felicius Chriſtum corde, quàm carne,*

carne geſtâſſet, ait idem *lib. 6. de Virgin. c.* 3. Quid ergo nobis magna nomina inter homines? quid imperia? quid diuitiæ, pro quibus, legem diuinam violando, Gratiam Dei amittimus? quid hæc omnia proſunt nobis, ſi Reginæ cæli ſua dignitas nihil profuiſſet abſque Gratia? ſi illa, per peccatum perditâ gratiâ, ignis æterni damnata fuiſſet? Duplex in Virgine dignitas, & ſanctitas fuit; vna, quaſi aliena, & extrinſecus illata à Filio Dei, qui ex ea carnem accepit, & habitauit in eius vtero vſque ad tempus naſcendi; propria altera, & interna, à Gratia. In vtraque cum Deo fuit communicatio; ibi ſanguinis, hîc Diuinitatis: in vtraque Dei contactus, & inhabitatio; ibi corporalis ac temporanea, hîc perpetuò duratura Spiritûs ſancti. Prior ſanctitas ſecuta eſt communicationem ſanguinis; at poſterior nobiliorem communicationem, Deitatis, effecit. Prior ſine poſteriore profutura non erat; at ſufficiebat ſine priore poſterior. Multo ergo melior: & ſi il-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Iam ſingularitas admirabilem facit; iſtam, cùm tanta ſit communio, facit obſtupeſcendam. Quæro autem, ſi quis myſterij conſcius (horrendum dictu) conatus eſſet Chriſtum in vtero Virginis veneno perimere; aut ſi ipſa medicamentis, noxiorum ciborum ingurgitatione, vel ſola inedia abigeret partum diuinum, quid mereretur? Tu ergo, quoties ex alijs, vel ex teipſo, Spiritum ſanctum peccato audes expellere; cùm occaſiones peccandi offers, aut quæris; cùm per omiſſionem bonorum operum, Diuinum in te fœtum non nutris, vt extinguatur tandem, quo crimine condemnabere?

CONSIDERATIO IX.

Vi gratiæ ſubitò aboleri peccata.

Hactenus de magnitudine Gratiæ: nunc de admirandis effectis.

I. *SI fuerint peccata veſtra, vt coccinum, quaſi nix dealbabuntur. Iſa. 1.* Magnum ſuper omnia donum eſt